

Forfatter: Rode, Helge

Titel: Messina

Citation: Rode, Helge: "Messina", i Rode, Helge: *Ariel. En Digtsamling*, 1914, s. 55.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-rode_04-shoot-workid57719/facsimile.pdf (tilgået 19. juli 2024)

Anvendt udgave: Ariel. En Digtsamling

Ophavsret: Udgiver har den fulde ophavsret.

Dog kan værket gengives i det omfang som det følger af ophavsretsretlige undtagelser om citat, kopiering til privat brug mv. Desuden kan der ske kopiering til undervisningsbrug mv. i det omfang som det følger af aftaler indgået med Copydan og tilsvarende institutioner.

Nogle af værkerne i Arkiv for Dansk Litteratur er dog helt fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit.

Du kan finde hvilke værker fra Arkiv for Dansk Litteratur som er frie i [denne liste](#). Har du spørgsmål til benyttelsen af et værk, kan du kontakte udgiver: [Det Danske Sprog- og Litteraturselskab](#)

MESSINA

I.

Italien du tog dig til dit Hjerte
og sank i Knæ, som om din Kraft var brusten,
og saa dig om med Blikket blindt af Smerte
og stønnede en Klage, hæs og rusten.

Og det er Solens lyse Land, som lider,
Italien! — som talte stærke, sunde
og glade Ord til os i mørke Tider.
— Aldrig randt Blodet fra saa dyb en Vunde.

II.

Du, som kender Italien,
mindes du ikke en graa Morgen i Norden,
hvor du stirrede mismodigt ud i den raa Slud
og sagde til dig selv:
Verden er bedsk og kold.
Nu vil jeg tale ondt og haardt om Livet.
Det vil os intet godt!

Hør mig nu, Liv! Du er jo grim og graa,
en gammel Heks med grumme Klør til Fingre.

Da hviskede Livet et Ord i dit Øre,
kun et eneste:
Italien!
Det kaldte og det maned
med Klang og Glans af Guld og rige Farver,
og dybt fra Bunden af din Sjæl steg Solen op.
Og tværs igennem Kulde, Slud og Taage
lyste din Lykkes og din Længsels Land.
Der daled Blomsterblade paa dit Hjerte.

III.

En Guldglans i Luften.
En Guitar, som klinger.
Og Mandelblomstduften
paa Vaarvindens Vinger.
Ak! lokkende Glæde og Længsel, som stinger.

Og tavs som ved Messen
for Alterets Trone
og mørk staar Cypressen
hag Murværkets Krone
og lytter til Himlens krystalklare Tone.

Cypresser og Pinjer,
hvor Bjergene blaaner
og hølgende skraaner
med frodige Vinjer,
der aander og lever i Farver og Linjer.

Og Mure og Kupler
og Søjler og Buer
staar tavse og grubler
paa Tiden, som truer. ---
Fontænerne drømmer og Statuer skuer.

Fontænerne rinder
og plasker og strømmer
og mumler og minder
om Tiden, som dømmes
sig selv til at dø, mens den lykkeligt drømmer.

IV.

Vi vilde smæde dig, Liv.
men du hviskede os i Møde kun et Ord:
Italien!
Og du slog os med Stumhed.
Ja, takket og lovet være du, Italien,
for Glæde og Trøst og for Livets Bekræftelse.
Se dog! sel — der er en gylden Hemmelighed paa
Livets Bund.

Men nu taler du til os med Dødens Stemme.
Der, hvor dine Farver jubler højest mod Himlen,
der, hvor Middelhavet, klædt i blaa Silke
leger med Smaragder
og kaster sine Diamanter
ind paa de røde Klippekyster,
der blev du rammet.
Der raabte du med Dødens Gru i Stemmen.

V.

Forfærdelse, naar denne Jord, vi bor paa,
vort alt, vor eneste blandt Rummets Kloder.
Naar den, vi bygger roligt paa og tror paa,
staar op som Fjende. — Fjende? — Vores Moder!

Naar Byen, møjsomt skabt, vor bedste Grøde,
vor Stolthed — vore Gader — vore Pladser,
Kirker og Kupler, Taarne og Paladser
raver og raller, styrter om som Døde.

Døde, der slaar ihjel! -- Hvad vil de Buer?
Hvad vil du, Kirke! Lad en Stakkel løbe!
Du Bankpalads, som løfter dig og truer.
Kan ingen Rigdom nu dit Venskab købe?

Nej, Had, kun Had! Imellem Mænd og Kvinder!
„Stans ikke mig, til Døde skal jeg slaa dig!“
De slukte Lygter selv er vore Fjender.
Brostenen rejser sig: „Træd ikke paa mig!“

Og Muren i dit eget Hus faar Arme,
som rækker efter dig og slaar og dræber.
Og Arnens Ild, som trofast gav dig Varme,
vil brænde dig — og Loft og Gulv er Kæber.

Ja — det, som var din Fred, dit lyse Kammer,
skaar sammen over dig og raser, raaber.
Lig stille nu! — Jeg lukker for din Jammer.
Jeg er din Grav, og tvi dig, hvis du haaber.

Og Lejet, det, som saa dig roligt smile,
din Seng — din gode Hvile, som du priste,
bærer dig bort og ler: Nu kan du hvile!
Du stolede paa mig. — Jeg er din Kiste!

Og Havet rejser sig. — En ensom Bølge
gaar op paa Land og vandrer ind i Staden,
som om den vilde se sig om paa Gaden
og samle ind til sig og til sit Følge.

Den samler Mennesker som du og jeg
og vore Børn og alle vore kære.
Den tager, hvad den møder paa sin Vej.
Et Menneske er ingenting at bære.

Bed og forband! Den kender ingen Naade.
En Gal, brudt ud, som ingen Magt kan saare.
Den vandrer fremad, taarnhøj, hvid af Fraade,
med Lig i Favn, en overmægtig Daare.

Den spørger ikke efter Stand og Alder
og ikke efter Ære eller Evner.
Den hører ikke Børnene, som kalder,
ser ikke, hvad den tog og hvad den levner.

Ja, som en Gal, saa helt paa Maa og Faa
den samler, splitter, som det nu kan falde.
Den lod for Spas den svage Gamling staa
men tog hans Børn og Børnebørn -- dem alle!

Flygt, flygt! Hvorhen? -- Naar Vejen kun vil sluge dig.
Naar Bygninger og Bjerge blot vil knuse dig,
naar Flammegab og Bølger vil nedsuge dig.
Nej, det er Helvede, som nu vil huse dig.

VI.

Forbi, forbi! Saa hurtig alt forbi!
Skyd kun „Hyænen“ ned til Helveds Luer.
Her koster Liv ej stort. — Hvem er vel vi?
Naturen dræber os som Myg og Fluer.

Ak, Solen skinner roligt over Øen,
forylder Klippekestens røde Kanter.
Og straalende som Silke ligger Søen
og leger med Smaragd og Diamanter.

Hvad er det for en Sol, de syge ser?
Hvad er det for en Jord, de træder paa?
De, som kom frem af Dybet, aldrig mer
skal de forstaa, at Himlen straaler blaa.

Det travle Liv begraver sine Døde
i Dyrgevis. — Det haster, Tiden rinder.
De levende maa bygge paa det øde
og kæmpe under Aag af deres Minder.

De døde, de har ingen Hjælp behov.
Sov fast! Hav Fred! imens vi andre strider.
Men Liv skal leves. Det er Livets Lov.
Saa hjælp da dem, som lever og som lider.

IV

Ariel.

REJS DIG DANMARK!

Et Raab, som steg fra mit Hjertes Grund.
Hver, som har Øren, han høre!
Det klemmer mit Bryst, det brænder min Mund.
Rejs dig Danmark!

Jeg hørte det tidt — Jeg kvalte det tidt.
Den Klang er ej min, det Kald er ej mit.
Jeg valgte Stilhedens Løndom frit.
Hver, som har Øren, han høre!

Men atter lyder det fra mit Bryst:
Hver, som har Stemme, skal tale!
Saa sig det kun med din egen Røst
og giv det Klang af din Tro og Trøst.
Rejs dig Danmark!

Og fødtes jeg ikke til Torveraab --
Hver, som har Øren, han høre!
Jeg døber Ordet med Dybets Daab,
og gennemstraaleet af Stjernchaab,
det vokser i Stilheden til et Raab.
Rejs dig Danmark!

Helt tæt til dit Øre jeg lægger min Mund —
Hver, som har Stemme, skal tale.
Jeg hvisker det til dig i Drømmens Stund,
jeg maner det ind i dir Væsens Grund.
Rejs dig Danmark!

Oktober 1912.

SNEVIND

Den vaade Vind
var fuld af Sind
med Snestænksprikken paa min Kind.
frisk som Champagnens Drue,
ja kold og haard
af Vinterkaar,
men med et lønligt Pust af Vaar,
en lys og dejlig Lue.

Det dorske Blod
fik Fart og Mod,
og inderst ved min Hjerterod
randt Livets dyre Kilde
med Kraft af Sne,
af Vaar og Ve,
af ukendt Skæbne, som skal ske,
af Vilje til at ville.

Den vaade Vind
gaar lige ind,
hvor Sjælen skranter, døv og blind
og kvalm af taaget Vaande,
men i dens Gus
og Perlebrus
er Styrke til en Manddomsrus
saa karsk, som Livets Aande.

Du stikker mig
og prikker mig
imens jeg tørstig drikker dig.
En Lyst for Hals og Lunge!
Snart øm og mild,
snart haard og vild
med Glimt i Glimt af Is og Ild,
som spiller paa min Tunge.

FØRSTE FORAAR

Det blide Foraar aanded mig imøde
og Hjertet opstod atter fra de Døde

Den brune Jord var som en aaben Haand,
gavmild og blød, løst ud af Frostens Baand.

En Kant af skorpet Is, langs Grøft og Dige
fortalte kun, at Kulden maatte vige.

Hvor vilde aft paa denne Sti mig vel,
nu toned Kirkeklokken: Det er Kvæld.

Det var som Rummet sang sin Vemodssang.
Den rene Luft skjælv ved sin egen Klang.

Og Mørket sank, umærkeligt og tyst,
og Himmelrummet blaaend sælsomt lyst.

Hvor vilde alt mig vel paa denne Sti,
en venlig gammel Mand gik tavs forbi.

Lidt fattigt klædt, lidt stiv i sine Led,
men med et renligt Ansigt, fuldt af Fred.

Og bag de sorte Træers Grenskud
sprang pludselig en dejlig Stjerne ud.

Og funkled med et Blik af Glans og Fred.
Paa én Gang var det fjernt tæt herved.

Hvor vilde alt mig vel paa denne Sti.
Tre sorte Fugle fløj med Et forbi.

Fløj tyst forbi ind i det frie Fjerne,
som blomstred nu med Stjerne bagved Stjerne.

Tre sorte Fugle fløj — travlt og alvorligt.
— Det dybe Hjerte følte sig usaatligt.

FEBRUAR.

De slanke Træers smidigt blanke Arme
er strakt i Haab op mod den fine Sky.
Der gaar en Strøm af Livets Kraft og Varme
fra Rod til Top. En Strøm af Gro og Gry.
Og Marven svulmer i de unge Kviste
og skyder paa og skaber Kvist paany,
fordi de ellers maatte sprænges, briste
ved denne stærke Strøm af Gro og Gry.
Liflig er Luften, mætter Træets Krav.
Det dier, suger disse fulde Skaaler,
og Luften faar tilbage, hvad den gav,
det nye Liv, som Træets Vækst udstraaler.
Nu presses Knoppen frem, fuldspændt af Saft,
— vor Sommer pakket tæt i bitte Kurve —
og Luften nærer med sin unge Kraft
den stille Kvidren af tilfredse Spurve.

En Krage flyver lavt fra Træ til Træ.
Krakra! Den hviler i et roligt Haab
og i den rene Stilheds lune Læ —
Krakra! — der lyder Tryghed i dens Raab.

DET NYSUDSPRUNGNE TRÆ.

Det nysudsprungne Træ tog imod mig, da jeg kom
ud af min Dør med Vintergraat i Sindet.
Det nysudsprungne Træ stod og saa sig stille om,
som en, der for en Stund har været blindet
og nu har friet Øjnene for Bindet.

Det nysudsprungne Træ var et halvvoksent Træ,
glad ved at vise af sin Stads i Solen,
som et Pigebarn i Foraarstøj, der naar til hendes Knæ,
staar som en Drøm af Lykke midt i Skolen,
mens vinterklædte Piger ser paa Kjolen.

Det nysudsprungne Træ kasted lysegrønne Glimt.
Som glade Blikke smiled de og skinned.
De skinned ogsaa ind, hvor der var bleven trangt og grimt
— ransagende, som Søgelys i Sindet.
Ak Menneske! Hvorfor er du forblindet?

„Hvorfor er du forblindet?“ bad det nysudsprungne Træ.
Jeg bar min Vinter uden Suk og Klage,
men klar er denne Morgen og her er Sol og Læ
til alle mine frie Blomstringsdage.
Jeg ser kun frem — kan ikke se tilbage.

Et halvvoksent, umodent, nysudsprunget Træ!
Hvor tør det bruge denne strenge Tone
til En, som har Erfaring? — Et saadant barnligt Kræ
vil tale mig til Rette og forsone,
blot med den Smule lysegrønne Krone.

Det nysudsprungne Træ svared intet ondt og grimt.
Det saa kun paa mig med et Blik, som mindet
om Ungdom og om Alvor. De lysegrønne Glimt
brød ind igennem Edderkøppespindet,
ransagende, som Søgelys i Sindet.

VAAREN I FREDERIKSBERG HAVE.

In memoriam Shelley.

Da Vaaren naaed den store Park,
hvor Aaret afmaler sig Træk for Træk,
kom der Stænk af Sne paa den blege Mark.
Det var Gækkesne, det var Vintergæk;
for den kom paa det Bud, som jog Sneen væk.

Saa herlig, som Solen brød frem paa ny
med sit straalende Magtbud: Nu skal det ske!
var den unge Jord dog saa sky og bly,
at det første Vaartegn, som den lod se,
var de Blomster, der knap kan skelnes fra Sne.

(Eranthis kan ikke regnes med,
den buser paa som et Børnekuld,
der intet aner om Tid og Sted.
Dens Latter triller med Sommerguld,
før Sne er sunket som Vand i Muld).

Men Gækkenes skælmske Lighed med Sne
er en ængstelig Spørgen om hvad og hvem?
er en Sitren midt mellem græde og le,
er en bleg lille Længsel, som vover sig frem
fra et Øjelaag, der staar halvt paa Klem.

„Naar du smiler til mig, maa jeg smile til dig,
men husk, at jeg mente det kun som Skemt!
Er det Spøg for dig, er det Spøg for mig.
Det var bittert slemt, hvis jeg sad forglemt
med et Smil, som Skam og Spot havde skræmt.“

Jeg har ventet dig længe, du mægtige Vaar.
I min Søvn har jeg drømt, at dit Kys var sødt,
og din Haand gav Vinteren Banesaar.
— Naar dens Herredømme er brudt og dødt,
skal jeg blusse med gyldent og blaat og rødt.

„Naar du kysser mig, Sol, med dit hvide Lys,
skal jeg give dig Kysset saa ømt igen.
Jeg skal give dig alle mine Farvers Kys.
Naar Vintergækken er svunden hen,
skal jeg lyse imod dig, mer varmt end den.“

Og Krokus brød frem, Violet og Guld!
Smaa brogede Flammer slog op og stod
som Glædesblus paa den brune Muld
og lyste den lysende Sol imod
med Jordens fineste Blomsterblod.

For se! Dens Kalk er saa sart og skør
og dens Sind saa rent, at den vilde le,
hvis den hørte, at Lykken gør vild og ør
og brænder sig ud i Tomhed og Ve.
For dens Ild er lige saa kysk som Sne.

Tulipanen kom med et stærkere Sind.
Dens Farver er mættet med Ro og Mod.
Den vajer som Flag under Vaarens Vind,
den blander sin Flamme med Lysets Flod,
for den er frygtløs fra Top til Rod.

Men den unge Jord blev saa drømmefyldt,
mere varm og øm for hver Dag, der gik,
og dens Nat blev Sølv og dens Dag forgyldt
under Vaarens store og lyse Blik,
og den drak af dets Glans som en Gudedrik.

Og tændt blev Kastanjen med rødt og hvidt.
Ak, Kirkernes Kerte er ikke saa from!
og Hjemmenes Lys er ikke saa blidt!
for den nærer sin Ild ved en Overflom
fra Livets inderste Helligdom.

Og Syrenen, svøbt i sin egen Duft, —
dens blegblaa Klaser bar samme Bud,
at den fineste Bølge i Foraarets Luft
er et Aandedrag af den ukendte Gud,
som anes ved Blomsternes Gennembrud.

Og slyngede ind i den sølvblaa Kvæld
hang Guldregnsguirlander, den lysc Regn,
der et Nu har standset sit Rislevæld
for at staa som et stille og gyldent Tegn
fra et evigt Rige, en salig Egn.

Staa stille, stille du rislende Strøm!
Opløft dig Tid, over Dag og Aar!
Dit Blik er bristende fuldt af Drøm;
— for det, som er evigt i vore Kaar
er den flygtige Stund, som er hellig Vaar.

Ariel.

Den flygtige Stund, før Sommerens Glød,
da Anelsen hvisker et hemmeligt Ord,
saa vi skimter trods Skiften og Sot og Død,
at alt, hvad der gror og bygger og bor,
har dybere Rod end i denne Jord.

DANMARK.

Du gav os de Blomster, som lyste imod os
med alfelet Skønhed, den Gang vi var smaa,
de brogede Enge var gode imod os,
vi løb efter Røde og stansed ved Blaa,
og Aakandens hellige Hvidhed forstod os
og aabned sin Løndom, imedens vi saa.

Du gav os de Marker saa bølgende brede,
hvor Kornakset modnes og gyldnes af Sol,
hvor Kløveren dufter af Sommer og Hede
saa sundt som vort Brød og saa sødt som Viol,
hvor Lærken ved Morgen gaar op fra sin Rede
og melder til Skyen, at Gaardhanen gol.

Du gav os de Skove saa dybe og svale
med solspættet Skygge, med Hulvej og Skjul,
hvor Hverdag er Højtid og Tavshed er Tale
fra Løvspring i Mai, til Oktober staar gul.
Paa lønlige Stier, i hvælvede Sale
vi fejred Sankt Hans og den hvidklædte Jul.

Du gav os den Himmel, hvor Skyerne iler
til Leg og til Kamp under Vindenes Raab,
til atter i Ro og i Højhed den smiler,
lyksalig og genfødt af Straalernes Daab.
Og Natten, den lyse, hvor Dagen kun hviler
med halvaabne Øjne, urolig af Haab.

Du gav os de vandrende, vældige Vande,
vor Vej og vort Værn hedder: Komme og gaa
og Bølgerne togter langs Skrænter og Strande,
saa sorte som Graven, som Himlen saa blaa,
og fletter en Evighedskrans om din Pande
og bruser sin Hymne: Lad Danmark bestaa!